

гарско-византийскитѣ борби се прѣнискатъ въ западното ни царство, водени тамъ отъ Шишмановци, най-вече при Самуила († 1014). Едничкото събитие близко на югоизточна България прѣзъ тия борби, е било ограбването на Одринско отъ Самуила (1002 г.¹).

Сливенско прѣзъ византийския режимъ и нахлуването на печенеги и комани.

Слѣдъ съвсѣмъ не тѣй случайното дѣление на волжскитѣ българи на дружини, послѣдвано отъ хазарското тамъ нахлуване, въ Европа се появява и послѣдния аванпостъ на азиатския тласкъ къмъ Уралитѣ — туркскитѣ печенеги и кумани, прѣдвѣстници и на послѣдното монголско движение въ тая посока при татаритѣ. Отъ византийскитѣ хроници, съ печенежскитѣ и комански нашествия въ п-ва

спасява при Емине Буруну. При обсадата на Одринъ придружени сж били отъ българи, маджари и печенеги. Интересно е, че и тукъ българитѣ сж били рамо до рамо, а маджари и печенеги въ отдѣлно крило. Въпрѣки виз. хроници, по-вечето се съгласяватъ, че византийцитѣ сж били плѣнени. Ср. Четруковъ въ Ж. М. Н. Пр. 1873, Дек.; Schlumberger, *Réponse* Byz. 38—58; слѣдъ оттеглянето си, като опустошили земята отъ Пловдивъ до Одринъ, руситѣ се връщатъ обратно, а по диритѣ имъ трѣгва Цимисхий, който и детронира Петровия наслѣдникъ (971). Шлюмбергеръ мисли, че и Цимисхий е миналъ Балкана прѣзъ Чалж-Кавашкия проходъ и го отождествява съ Сидира.

¹) България подъ Василий Македонски пада окончателно прѣзъ 1018 г. Затишието отъ българо-византийски войни въ 1186 г. помогна не само да не се повизантийчи България, защото административно тя си запази почти сжщото положение, както и прѣди 1018 г., но и увѣковѣчи сплотяването на два вече на върха да се прѣтопятъ народи: българския и славяния. За българизирането на заселенитѣ съ славяни земи на п-ва, при граници, каквито Симеонъ остави, затишието отъ вѣкъ и $\frac{1}{2}$ бѣ неизбежно. Можемъ си прѣдстави духа, силата на тая шепа туркски българи, които, като загнѣздени между Варна и Прѣславъ, прѣнасятъ името си върху гжсти славянски аморфни до тогава маси по цѣлия п-въ. Съ приемането на християнството, което не малко спомогна за славяно-българското кристализиране и ускорено сливане на два разни бита, се тури кръстъ и на самобитната прабългарска жизненность. Трѣба да се утѣшаваме, че до него моментъ тая шепа отъ непринудени войници си игра бляскаво ролята. Споменътъ за тѣхъ бѣ тѣй съживителенъ, че до падането ни подъ турцитѣ, всичкитѣ нидинастии бѣха по имена свързани или общи на тѣхното минало.